

ОСУЧАСНЕННЯ МЕТОДИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНОГО НАПРЯМКУ

Садовніков О. К.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

sadovnikovoleg14@gmail.com

Вступ. Сучасний освітній процес зазнає значних змін під впливом глобалізаційних процесів, швидкого розвитку технологій та соціальних процесів. В цих умовах осучаснення методичного забезпечення суспільно-гуманітарних дисциплін є не лише необхідним, але й надзвичайно важливим для забезпечення якості освіти та адаптації молодого фахівця до суспільного життя. Використання нових підходів до викладання, інтеграція цифрових технологій і створення адаптованих освітніх програм сприяють розвитку критичного мислення, творчого підходу, активної позиції студентів та стимулюють до саморозвитку та самоосвіти.

Мета. Визначити основні тенденції у викладанні гуманітарних дисциплін та запропонувати нові методичні підходи, які відповідають вимогам часу.

Матеріали та методи. Проведення контент-аналізу, дослідження і порівняння навчальних планів та програм з різних вищих навчальних закладів щодо суспільно-гуманітарних дисциплін дало змогу виявити тенденції у зміні підходів та методів навчання. Порівняльний аналіз традиційних методів навчання з інноваційними методами, дозволив оцінити ефективність впровадження нових підходів. Експериментальне впровадження нових методик та інструментів навчання в окремих групах студентів дало практичні підстави для визначення ефективності в нових методів в реальному навчальному процесі.

Отримані результати. Традиційно методика викладання гуманітарних дисциплін орієнтувалася на передачу знань за допомогою лекцій, семінарів і практичних занять. Однак сучасний підхід вимагає переосмислення цих методів. Активні методи навчання, інтерактивні вправи та проєктний підхід дозволяють студентам не лише отримувати знання, але й активно їх використовувати в реальних ситуаціях. Нові методи викладання, як-то інтерактивні лекції, групова робота, обговорення кейсів, дозволяють студентам не лише слухати викладача, а й активно взаємодіяти з матеріалом. Що стає можливим при орієнтації роботи здобувача вищої освіти на самостійне мислення, дослідницьку діяльність та вирішення проблем теоретичного та практичного характеру.

Впровадження цифрових технологій, таких як онлайн-платформи, електронні підручники та інтерактивні курси, змінюють характер навчання. Зміни простежуються в персоналізації та адаптації навчального під

індивідуальні потреби студентів; в доступності освіти, незалежно від географічного розташування чи соціального статусу учня; в інтерактивності, яка забезпечується через інтерактивні-лекції, інтерактивні вправи та симуляції соціальних процесів; в гнучкості, завдяки чому здобувачі вищої освіти можуть обирати зручний для них час і темп навчання; в автоматизованих системах перевірки знань, що допомагає швидко оцінювати прогрес в навчанні та коригувати освітні стратегії; в колаборації між здобувачами вищої освіти та викладачами через форуми, відеоконференції та хмарні сервіси для спільної роботи. Все це дозволяє створювати більш гнучкі та персоналізовані програми, доступні в будь-який час і в будь-якому місці.

Інтеграція різних гуманітарних дисциплін є ключовим аспектом сучасного підходу до навчання. Інтеграція гуманітарних дисциплін сприяє створенню міждисциплінарного простору, де окремі галузі знань доповнюють одна одну. А такий підхід допомагає здобувачам вищої освіти розвивати цілісне розуміння суспільних явищ, розширювати межі їхнього світогляду та формувати більш комплексні погляди на глобальні проблеми.

Методи активного навчання, які включають обговорення, дебати, групові проекти, сприяють розвитку критичного мислення у студентів. А так, завданням викладача стає не лише передача знань, а й стимулювання студентів до аналізу, оцінки та інтерпретації інформації. Крім того, позиція викладач – здобувач освіти набуває характер комюніті та партнерських відношень, привчаючи здобувачів діяти самостійно, спокійно відноситись до творчої критики та вмінням працювати в команді задля досягнення спільних інтересів, але і розуміючи та відчуючи власну роль.

У умовах глобалізації важливим є також використання міжнародних ресурсів, онлайн-курсів, конференцій та інших платформ для розширення культурного горизонту здобувачів вищої освіти. Це дозволяє ознайомитися з різними точками зору та підходами до вирішення проблем.

Сучасні інноваційні технології, віртуальна та доповнена реальність (VR та AR), дозволяють моделювати навчальне середовища, в якому можлива візуалізація історичних подій, культурних особливостей різних країн та народів, та навіть візуалізація абстрактних соціальних процесів.

Мобільні додатки для самостійного навчання, створення електронних бібліотек та інтерактивних платформ дозволяють здобувачам вищої освіти отримувати доступ до матеріалів у будь-який час, що робить процес навчання більш мобільним та адаптованим до потреб кожного студента.

Штучний інтелект може бути використаний для створення адаптивних освітніх систем, які підлаштовуються під індивідуальні потреби студентів, допомагаючи кожному навчатись у своєму темпі.

Оскільки методичне забезпечення постійно змінюється, важливо, щоб викладачі мали змогу регулярно оновлювати свої знання та навички. Програми підвищення кваліфікації повинні включати тренінги щодо новітніх технологій, методів навчання та цифрових платформ.

Спільна робота з культурними центрами, науковими установами, музеями та іншими організаціями дозволяє створювати багатий навчальний контент, який додає практичну цінність до теоретичних знань.

Для оцінки результативності нововведених методів важливо проводити систематичні опитування здобувачів вищої освіти та викладачів, аналізувати успішність учнів, проводити аналіз результативності втілення нових методів в навчальний процес та вплив цих методів на мотивацію та зацікавленість усі учасників навчального процесу.

Висновки. Осучаснення методичного забезпечення суспільно-гуманітарних дисциплін є необхідним кроком для адаптації освіти до вимог сучасного світу. Інтеграція новітніх технологій, активне навчання, міждисциплінарність і розвиток критичного мислення дозволяють створити ефективніший, гнучкіший і доступніший освітній процес. Рекомендується продовжувати впровадження інноваційних методів, підтримувати постійне підвищення кваліфікації викладачів і забезпечувати студентів доступом до найсучасніших навчальних ресурсів.

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ В УКРАЇНІ: ВИКЛИКИ Й ПЕРСПЕКТИВИ

Склярова Т. А.

Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна

sklyarovatetyana@gmail.com

Вступ. Дистанційне навчання набуває все більшої популярності в сучасному світі, особливо в умовах глобальних викликів, таких як пандемія та війна. В Україні ця форма навчання офіційно була введена 21 січня 2004 року, коли наказом № 40 Міністерства освіти і науки було затверджено "Положення про дистанційне навчання". Це стало можливим завдяки впровадженню нових технологій в освітній процес. Однак, історія розвитку дистанційного навчання у світі бере свій початок ще з XVIII століття, і цей процес значно прискорився з появою технологічного прогресу у XX столітті.

У зв'язку з пандемією, а згодом війною, багато здобувачів освіти були змушені перейти на дистанційну форму навчання. Це питання стало особливо